

אמונת יוסף

שיחת הרה"ג זלמן ברוך מלמד לפרשת וישב

תוכחת יוסף מתוך צדקות • תוכחה עם תוצאות לא טובות • תשובת יוסף בבור – הכול מאת ה' • יוסף בחינה של 'מלך' • עמידת יוסף בניסיון • כוח האמונה של יוסף • חומרת איסור 'המלבין פני חברו ברבים' • להיזהר בתוכחה שלא להלבין • חנוכה – הביטחון בימי הגלות שניגאל • שמחת חנוכה בימינו • חיזוק בלימוד התורה בחנוכה

תוכחת יוסף מתוך צדקות

נאמר בפרשה: "וַיֵּשֶׁב יַעֲקֹב בְּאֶרֶץ מִגְרֵי אָבִיו בְּאֶרֶץ כְּנָעַן... וַיִּשְׂרָאֵל אֶהָב אֶת יוֹסֵף מִכָּל בְּנָיו כִּי בֶן זִקְנִים הוּא לוֹ וַעֲשֵׂה לוֹ כְּתֻבֹת פָּסִים" (בראשית לז, א-ג). יוסף היה יתום מאמו, ואביו התייחס אליו באופן מיוחד. האחים לא מבינים את זה. "וַיִּרְאוּ אֶחָיו כִּי אֶתוֹ אֶהָב אֲבִיהֶם מִכָּל אֶחָיו וַיִּשְׂנְאוּ אֹתוֹ וְלֹא יָכְלוּ דַבְּרוּ לְשָׁלֹם" (שם ד), לפני כן כתוב: "יוסף בן שבע עשרה שנה היה רעה את אחיו בצאן והוא נער את בני בלהה ואת בני זלפה נשי אביו ויבא יוסף את דבתם רעה אל אביהם" (שם ב). ליוסף יש ביקורת על האחים שלו. יוסף צדיק, ורואה שאחיו לא מתנהגים כפי הראוי על פי ההלכה. הוא רואה שהם אוכלים איבר מן החי. המפרשים על פי חז"ל (חולין קכא): הסבירו את המחלוקת בין יוסף ובין אחיו, האם הם כבני נח או כבני ישראל, לבני ישראל יש דיני שחיטה, והשחיטה מתירה את האכילה. אם שחטו בהמה, ועדיין הבהמה מפרכסת היא נחשבת שחוטה, ואפשר לאכול אותה

כמות שהיא אף על פי שהיא מפרכסת. לבני נח אין דיני שחיטה. ולכן כל עוד שהבהמה מפרכסת ולא מתה ממש, היא עדיין בגדר חיה, ואם אוכלים ממנה, נחשב שאוכלים איבר מן החי. האחים היו מקילים, ויוסף היה מחמיר, והוא מביא את דיבתם רעה אל אביהם. יוסף גם אומר עליהם שהם נותנים עיניהם בבנות הארץ, הם לא צנועים. הוא מוסיף ואומר שהם מזלזלים בבני השפחות, והם שונאים אותו.

התורה מספרת: "וַיַּחְלֹם יוֹסֵף חֲלוֹם וַיֵּגֵד לְאָחָיו וַיֹּסְפוּ עוֹד שְׁנֵא אֶתֹ: וַיֹּאמֶר אֲלֵיהֶם שְׁמְעוּ נָא הַחֲלוֹם הַזֶּה אֲשֶׁר חִלְמֹתִי" (בראשית לז, ה-ו) - יוסף חולם שהוא יהיה מלך ויפרנס את האחים, והם יהיו כולם תלויים בו, והוא מספר להם את החלום. ליוסף יש חלומות, שאיפות מאוד גדולות, להיות מנהיג, להיות מלך, לא רק בגלל הכבוד של המלך, אלא בתור אדם שמפרנס ומביא טוב לעולם, אבל הם נפגעים. והוא חולם עוד חלום, ושוב הם נעלבים ושונאים אותו מאוד. זו הייתה שנאה נוראה. ואז ישראל שולח את יוסף, לראות את אחיו בשכם, וכשהם רואים אותו, הם רוצים להרוג אותו, ובסוף זורקים אותו לבור.

תוכחה שמביאה לתוצאות לא טובות

יוסף בתוכחות שלו גרם לאחים להגיע לשנאה אימה ונוראה כלפיו. הוא היה צדיק, אבל התוכחות שלו גרמו לשנאה עד כדי כך שרצו להרוג אותו, זה לימוד אחד. אתה רוצה להוכיח את האנשים, תעשה את זה באופן נכון. כמו שהתורה אומרת: "הוֹכֵחַ תוֹכִיחַ אֶת עַמִּיתְךָ וְלֹא תִשָּׂא עָלָיו חֶטְא" (ויקרא יט, יז). הסבירו חכמים שצריך להוכיח אבל באופן כזה שהתוכחה תתקבל. לא לגרום שנאה קטנה או גדולה. התוכחה צריכה להיות באופן הנכון. לפעמים האדם מוכיח מצדקות, והתוצאות הן לא טובות, כמו שכאן קרה. יוסף היה צדיק, אבל הוא התנהג באופן כזה שגרם בצדיקות שלו לשנאה אימה. "הוכח תוכיח את עמיתך" באופן כזה שיהיה מקרב ולא מרחק. כואב לך שהאחר מתנהג באופן איום ונורא, ואתה לא יכול לשתוק, אתה מוכרח להוכיח, אתה מרגיש שאתה צריך לעשות דברים קיצוניים כדי לתקן את הדבר הזה, אומר על כך המסילת ישרים (פרק כ)

שהחסידות צריכה להיות במשקל. לשקול האם הצדיקות הזאת תביא לקירוב או תביא בסופו של דבר לריחוק ולשנאה איומה.

תשובת יוסף בבור – הכול מאת ה'

האחים לוקחים את יוסף וזורקים אותו לבור. מה חשב יוסף כשהוא היה בבור. אפשר לחשוב שאמר לעצמו מה הם רוצים ממני, מה עשיתי להם, סך הכול הוכחתי אותם, למה הם עושים לי את הדבר הזה, אני נמצא בבור כזה שיש בו נחשים ועקרבים, סכנת נפשות. רק אצא מהבור, אוי ואבוי מה שאני אעשה להם. אני אתפוס אותם ואעניש אותם בעונש הכי נורא שיכול להיות. ועוד אחר כך הם מוכרים אותו "וַיִּגְבַּ אִישׁ וּמָכְרוּ וַנִּמְצָא בְיַד מוֹת יוֹמֵת" (שמות כא, טז). לאחר מכן כשהם באים למצרים היה יוסף צריך לתפוס אותם ולזרוק אותם לבית הסוהר. אך יוסף לא מתנהג כך.

יוסף הוא צדיק! הוא יודע שכל מה שקורה לו, הכול מאת ה', הוא חשב מה עשיתי שאני מקבל עונש כזה - כנראה התנהגתי כך שהם כל כך כועסים עלי ושונאים אותי. כנראה התנהגתי בצורה לא טובה ואלה התוצאות. יוסף לא חשב מה הוא יעשה לאחים, אלא הוא חזר בתשובה. הוא חשב שהרי הכול מאת ה', הוא המשגיח על העולם, והאחים הם שליחים של ריבונו של עולם. שום דבר לא קורה לאדם ללא השגחה אלוקית. כל מה שקורה הכול מאת ריבונו של עולם. אני צריך לעשות תשובה, לתקן את עצמי, לחשוב איך להיות יותר טוב יותר הגון, ויוסף חוזר בתשובה. כיון שיוסף חוזר בתשובה, גם האחים מתעוררים ואומרים לעצמם למה שימות בבור הזה "לָכוּ וְנִמְכְּרֵנוּ לְיִשְׁמַעְאֵלִים וַיִּדְנוּ אֶל תְּהֵי ב" (בראשית לז, כז). יוסף נמכר לישמעאלים, ואחר כך נמכר לעבד בבית פוטיפר, ושוב יוסף עושה חשבון נפש. אמרתי על השבטים שהם מזלזלים בעבדים בבני השפחות, עכשיו אני נמכרתי לעבד, מידה כנגד מידה. כך חז"ל אומרים (בראשית רבה, פרשה פד, ז):

ר' יהודה בר סימון אמר: על תלתיהון (שלושתם) לקה, "פְּלֵס וּמֵאֲזִנִּי מִשְׁפָּט לֵה" (משלי טז, יא). אמר לו הקב"ה: אתה אמרת חשודים בניך על

אבר מן החי, חייד אפילו בשעת הקלקלה אינם אלא שוחטים ואוכלים, "וַיִּשְׁחָטוּ שְׁעִיר עִזִּים" (בראשית לז, לא). אתה אמרת מזלזלים הם בבני השפחות וקורין עבדים – "לְעֶבֶד נִמְכַר יוֹסֵף" (תהילים קה, לז). אתה אמרת תולין עיניהם בבנות הארץ, חייד שאי מגרה בך את הדב – וַתִּשָּׂא אֶשֶׁת אֲדֹנָיו אֶת עֵינֶיהָ אֶל יוֹסֵף וַתֹּאמֶר שְׁכַבָה עִמִּי" (בראשית לט, ז).

יוסף מבין שזה שהוא נהיה עבד, זה עונש, והוא צריך לחזור בתשובה.

יוסף בחינה של 'מלך' בכל מקום

יוסף מאמין בחלום שלו שיהיה מלך, הוא מאמין שהחלום שהוא חלם זה מהקב"ה, ויש לו תפקיד בעולם. הוא נועד להיות מלך, אז בכל מקום שהוא יהיה, הוא צריך להיות מלך. הוא נהיה עבד, אז הוא יהיה 'עבד מלך'. הוא מצטיין בעבודתו, ואז הוא נהיה "מושל בכל אשר לו". "הַמֶּלֶךְ תִּמְלֹךְ עָלֵינוּ אִם מְשׁוּל תִּמְשָׁל בָּנוּ" (בראשית לז, ח). והוא נהיה מושל ואז אשת פוטיפר מתגרה בו, והוא אומר, מי שרואה אצל אחרים איזה דבר של פריצות, ומוכיח את זה בצורה לא נכונה, כנראה שגם הוא צריך תיקון בעניין הזה, מידה כנגד מידה. אז הוא צריך לעבור ניסיון, והוא פוגש את הניסיון הגדול הזה שהוא צריך להתמודד עמו, ניסיון קשה מאוד. אבל יוסף הוא צדיק, מאמין גדול, והוא מתמודד.

עמידת יוסף בניסיון – מושל ביצרו

חז"ל במדרש (בראשית רבה, פרשה פז, ה) מביאים את כל ההסברים שיוסף אמר לאשת פוטיפר למה הוא לא רוצה לחטוא:

"הן אדוני" - אמר לה: מתיירא אני! ומה אדם הראשון על מצוה קלה נצטווה ועבר ונטרד מגן עדן, זו שהיא עבירה חמורה - גילוי עריות על אחת כמה וכמה. ראובן על ידי שכתוב בו "וילך ראובן וישכב את בלהה", ניטלה בכורתו ונתנה לי, אשמע לך ואדחה מבכורת.

דבר אחר: "הן אדוני" - מתיירא אני מאדוני. אמרה לו: הורגתו אני. אמר לה: לא די שאמנה באסרטיין (בחבורה) של נואפים אלא באסרטיין של רצחנים! הכניסה אותו מחדר לחדר ומקיטון לקיטון עד שהעמידה אותו על מיטתה, והייתה עבודה זרה חקוקה למעלה הימנה, ונטלה סדין וכסתה פניה. אמר לה: יאות הדין אפיה כסי, מי שכתוב בו: "עֵינֵי ה' הִמָּה מְשׁוּטְטִים בְּכָל הָאָרֶץ" (זכריה ד, י) על אחת כמה וכמה.

אשת פוטיפר הכניסה את יוסף לחדר המיטות והייתה שם מונחת עבודה זרה, והיא כיסתה פניה של העבודה זרה כדי שלא תראה שהם עושים חטא, אז הוא אמר לה, את יראה מהעבודה זרה שלך שהיא רואה רק כשפניה גלויים, ריבוננו של עולם שרואה הכול, ככתוב 'עֵינֵי ד' הִמָּה מְשׁוּטְטִים בְּכָל הָאָרֶץ', על אחת כמה וכמה שיש לירא ממנו. חז"ל רוצים להגיד לנו, איזו התמודדות לא פשוטה הייתה ליוסף. הוא מכין את עצמו. הוא יודע שכל יום שהוא יבוא לבית, היא תנסה לפתות אותו. כל יום מחליפה את הבגדים, מגרה אותו והוא לא מתגרה, עושה כל מיני ניסיונות כדי להכשיל אותו, אבל יוסף הוא צדיק, לפני שהוא בא לבית, הוא חושב אם היא תגיד לי כך, אני אענה לה כך. אם היא תעשה כך, אני אגיב בצורה כזו. הכין את עצמו לכל ההתמודדויות האלה. כשאדם מכין את עצמו מראש, יותר קל לו להתמודד. חושב אם יבוא יצר הרע מצד זה, אז אני אנהג כך... אמר לעצמו: אני לא אתן לה להכשיל אותי, אני לא אתן לה לאבד את המטרות הגדולות שלי. יש לי תפקיד, אני צריך להיות מלך! אני צריך לעשות תפקיד מרכזי בעולם. בגלל הפיתוי הזה אני אהרוס את הייעוד שלי - זה לא שייך. כל יום היה מכין את עצמו לעמוד בניסיון, זה יוסף.

ואז מגיע היום הנורא הזה, שהוא לבד והיא לבד, והיא מנסה ומתנפלת עליו, והוא בורח החוצה בלי חלק מבגדיו, כמו שחז"ל אומרים (ברכות כ:): שאם מישהו רואה כשהוא ברחוב שיש עליו כלאים, חייב לפשוט את בגדיו, ואם הוא לא פושט הוא מחלל שם שמיים. ובמקום שיש חילול ה' אין חולקים כבוד לרב, ואם הוא לא עושה את זה, קורעים לו את הבגדים. יוסף רץ החוצה להינצל מהעבירה כמו שהוא בלי בגדיו.

כוח האמונה של יוסף

אחרי שיוסף עשה מעשה כזה גדול שהתגבר על יצרו, קידש שם שמים בסתר, מה מגיע לו - בוודאי שכר מאוד גדול, הרי על הכול הקב"ה משגיח, וכל מה שקורה בעולם, זו השגחה של הקב"ה. מגיע ליוסף שכר! ומה הוא מקבל - זורקים אותו לבור בית האסורים. מבית האסורים הזה, אף אחד לא יוצא. זה מאסר עולם, המקום הכי גרוע שיכול להיות במצרים. אבל יוסף מאמין, הכול ריבונו של עולם עושה, אין מקרה. ויוסף אומר לעצמו, כנראה שהצלחתי בניסיון הזה, אז עכשיו מעמידים אותי בניסיון עוד יותר קשה. כשאדם כובש בחינה אחת, עכשיו רוצים לראות האם הוא מצליח לעבור גם את הבחינה היותר קשה, בחינה אחרי בחינה, ויוסף מבין שכיוון שיש לו ייעוד מאוד גדול, לכן עכשיו הוא צריך להתנסות בניסיון עוד יותר גדול ועוד יותר קשה. הניסיון להיות במאסר עולם זה כאילו איבוד כל תקווה. ויוסף מאמין, שהכול מאת ה', וגם בבית הסוהר הוא צריך להיות 'מלך', להצטיין, והוא מנהל את בית הסוהר.

אדם צריך להיות מלא אמונה שהכול מאת ה'. לא לכעוס על מי שפוגע בו, לדעת שריבונו של עולם שלח אותו. האחים פגעו בו, הם נשלחו על ידי ריבונו של עולם. צריך לעשות תשובה. כל דבר שקורה לו, לא חשוב מי עושה אותו, הם שליחים. 'לא הערוד ממית אלא החטא ממית' (ברכות לג.). ריבונו של עולם מנהל את העולם. יוסף חי חיי אמונה שלמה, כל מה שקורה לו, הוא יודע שהכול תחת ההנהגה האלוקית, וכל מצב שבו הוא נמצא הוא צריך להתמודד עם המצב הזה, זה ניסיון שהוא צריך לעבור. זה המסר שאנחנו לומדים מהפרשה שלנו.

המדרש ברות רבה (פרשה ה, ו) אומר:

אמר רבי יצחק בר מריון: בא הכתוב ללמדך, שאם אדם עושה מצווה יעשנה בלבב שלם. שאילו היה ראובן יודע שהקדוש ברוך הוא מכתוב עליו: "וַיִּשְׁמַע רְאוּבֵן וַיִּצְלָהוּ מִיָּדָם" (בראשית לז, כא) - בכתפו היה מוליכו אצל אביו. ואילו היה יודע אהרן שהקב"ה מכתוב עליו: "הֲנֵה הוּא יֵצֵא לְקִרְאָתְךָ" (שמות ד, יד) - בתופים ובמחולות היה יוצא לקראתו. ואלו

היה יודע בעז שהקדוש ברוך הוא מכתוב עליו: " וַיִּצְבֹּט לָהּ קָלִי וַתֵּאָכֵל וַתִּשְׁבַּע וַתִּתֵּר" (רות ב, יד) - עגלות מפוטמות היה מאכילה.

ראובן אמר שישליכו את יוסף לבור כדי להציל אותו, ואילו היה יודע כמה חשוב המעשה הזה שלו, שיכתב עליו שראובן ניסה להציל אותו, היה עושה את זה באופן הרבה יותר מושלם.

האם יש חיוב למסור את הנפש כדי לא להלבין פני חברו ברבים?

בספר "בניין ציון", דן בשאלה האם אדם צריך למסור את הנפש על מנת שלא להלבין פני חברו ברבים. כמו שאנו רואים בפרשה שלנו לגבי תמר. חז"ל אמרו לנו (בבא מציעא נט.):

אמר רבי שמעון חסידא, ואמרי לה אמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בר יוחאי: נח לאדם שיפיל עצמו לכבשן האש ואל ילבין פני חברו ברבים.

אפילו מוציאים את האדם לשרפה, אל ילבין פני חברו. האם זו ממש הלכה או דברי אגדה. האם באמת הלבנת פני חברו ברבים זה גדר של רציחה, ואסור לאדם לרצוח כדי להציל את נפשו, כמו שתמר לא רצתה להלבין את יהודה, והיא לא סיפרה שזה ממנו וכמעט נשרפה?! ה'בניין ציון' מביא תוספות בכתובות בדף סז, שאומר על הפסוק "והיא מוצאת", פירש רבינו חננאל מוצאת בלי א', כאילו כבר מציתים אותה. היה אפשר להגיד שתמר חשבה שעדיין יש זמן, ואם הוא לא יודה בדבר הזה, אז היא תספר לכולם, והיא תינצל. אבל היא הייתה במצב כזה שכבר התחילו להצית את האש ועדיין הוא לא רוצה להודות, אם הוא יודה שזה המטה שלו והפתיל שלו - טוב, ואם לא - היא מוסרת את נפשה. הרי ממש כפשוטו, אדם חייב למסור את הנפש כדי לא להלבין פני חברו.

תוספות במסכת סוטה דף י' שואל: הרי אם המלבין פני חברו ברבים נחשב שופך דמים, אז למה לא הביאו את 'המלבין' יחד עם שלוש עבירות שעליהם צריכים למסור את הנפש, כעבודה זרה, גילוי עריות ושפיכות דמים, ולפי זה יש ארבע עבירות שעליהן צריך למסור את הנפש. עונה תוספות שהביאו רק את מה

שמפורש בתורה. תוספות לא אומר שלא צריך למסור את הנפש על המלבין פני חברו ברבים, רק מסביר שהסיבה שאמרו שלוש עברות, כי אמרו רק מה שיש בתורה. משמע מהתוספות שגם על איסור להלבין פני חברו צריך למסור את הנפש.

הבניין ציון מביא ראייה שלישית מרבינו יונה שאומר שיש אבק של ג' עבירות שגם בהן ייהרג ולא יעבור. כמו להתרפא מעבודה זרה שזה לא לעבוד עבודה זרה, אלא ללכת לכומר לעבודה זרה שייתן תרופה שאפשר להתרפאות ממנה, זה אבק עבודה זרה, וצריך למסור על זה את הנפש. או כמו שהגמרא אומרת במסכת סנהדרין (עד.) שהיה אדם אחד שכל כך אהב אישה עד כדי מצב שחלה, ואם היא לא תדבר אתו כמה ימים הוא ימות, ונשאלו חכמים האם היא יכולה לספר אתו מאחורי הגדר. ואמרו שגם זה אסור, אביזרייהו דגילוי עריות.

אז אם כן, אומר רבינו יונה ב'שערי תשובה' שהמלבין פני חברו ברבים זה אבק של רציחה. זאת אומרת, גם על זה צריך למסור את הנפש.

זהירות בתוכחה מלהלבין פני חברו ברבים

כל הראיות שאנחנו מביאים, באות ללמדנו כמה חמור להלבין פני חברו ברבים. לפעמים אדם רוצה להוכיח את השני בצירוף, צריך להתבונן, יכול להיות שהוא לא עושה נכון. מצווה להוכיח אך לא להלבין. היום בתקשורת הכול הפקר. התקשורת זה מלבין פני חברו ברבים. מי שמדבר בצורה כזאת שמלבין את השני ומגזים בתוכחה, כמובן שהוא עושה את זה לשם שמיים, כמו שיוסף עשה לשם שמיים, אבל הוא מלבין. מי שאומר ביטויים איומים, 'אנטייכוס', וכל מיני ביטויים כאלה, זה נקרא 'מלבין פני חברו ברבים' וצריך למסור את הנפש על זה ולא להלבין. אתה רוצה להוכיח, תוכיח, אבל לא בצורה כזאת של הלבנה. תאמר לו: 'אתה טועה אתה לא צודק אתה עושה דברים לא טובים אתה עושה נזק, זה יכול לגרום דברים נוראים ואיומים', אבל לעשות את זה בצורה עניינית, באופן שהדברים מתקבלים. אתה עושה את זה בהתלהמות, באופן שפוגע, זה לא עוזר. אמנם אתה מבטא את הכאב שלך, אבל צריך שזה גם יעזור. צריך להיות מאוד

ענייני. המצווה "הוכח תוכיח את עמיתך" היא לפני "ולא תישא עליו חטא". זה הלימוד של הפרשה שלנו מיוסף. צריך להיזהר לא להביא דיבתם רעה, לעשות את זה בצורה שמתקבלת, בצורה שמשפיעה.

אנחנו רואים גם את הצד החיובי. בסופו של דבר מכל ירידה יש עלייה. גם אם יש נפילה, יוסף לא נהג כשורה, האחים נכשלו, אבל בסופו של דבר האלוקים חשבה לטובה. גם משנאה אפשר לקום, גם מטעויות אפשר לצאת, וצריך לדעת את עניינה של התשובה. סדר החיים הוא שאי אפשר להיות מושלם ויש נפילות, וכמו שיש נפילות, כך יש תיקונים. להאמין שאפשר לתקן זה שורש באמונה.

חנוכה – הביטחון בימי הגלות שניגאל

אנחנו לפני ימי חנוכה הבאים עלינו לטובה, וכבר מרגישים את ההתרוממות. כל ישראל חוגגים את ימי החנוכה. זה לא רק מצווה של שומרי התורה, כולם שמחים בימי החנוכה, זוכרים את הניסים והנפלאות שהקב"ה עשה איתנו, ואת הניצחון הגדול שניצחנו את היוונים. חזרנו לעבודת בית המקדש, חזרנו להאיר את אור ה'. חכמים תיקנו תקנה מיוחדת במינה לזכור את ימי החנוכה על ידי הנרות, והנרות הללו שהיו דולקים רק בבית המקדש, עכשיו דולקים בכל בתי ישראל. ימי החנוכה, תמיד נתנו לנו את הכוח. לכל מקום שעם ישראל הולך, הוא הולך עם הנרות, זוכר את הישועות האלה ומלא ביטחון שריבונו של עולם יגאל אותנו. גם כשאנשים ישבו בגלות בצער, לפעמים במרתפים בספרד בזמן האינקוויזיציה, לפעמים במחנות בשואה, מתחבאים ולא יכולים לקיים את המצוות, ומדליקים את הנרות בסתר, בשעת הסכנה מניחו על שולחנו, ושמחו על מה שפעם הייתה שמחה, כי השמחה והביטחון שנבעו מהניצחון של אז, נותנים לנו את הביטחון שהמצב בהווה הוא עראי, כל הגלות היא ארעית, כל הקשיים שלנו הם חולפים, ובסופו של דבר נחזור לארץ ישראל.

הגויים במשך הדורות זלזלו בנו ואמרו, אתם רואים שהקב"ה לא אוהב אתכם אז למה אתם ממשיכים את הדרך, אתם בשפלות ובזלזול, מפוזרים ואין לכם שום תקווה. המינים ראו את התפקיד שלהם לפגוע בנו, להעניש אותנו על החטא

כביכול, שטענו שהרגנו את האלוהים שלהם, וזה התפקיד שלנו עכשיו בעולם לסבול ולסבול. אבל עם ישראל האמין - אנחנו ניגאל. אף אחד לא הקשיב לנו, צחקו עלינו, אתם כל כך הרבה שנים בגלות, מה פתאום תגאלו, אין לכם שום תקווה. והנה התקווה מתקיימת, כל הזלזול של כל הגויים נמוג. כל הטענה שלהם כלפי עם ישראל שהוא גמר את תפקידו, והתפקיד הרוחני של עם ישראל עבר אליהם, אל המינים והמוסלמים - התבטלה. ועם ישראל חוזר לארץ ישראל ובונה כאן את המדינה שלו. אין קידוש ה' יותר גדול מזה.

שמחת חנוכה בימינו

להדליק נרות חנוכה בדור הזה, זה כפל כפליים של עוצמה של קדושה ושל שמחה. הנרות הללו, הביאו לנו את התקווה והנה הדברים מתגשמים. עם ישראל חוזר לארצו ובונה את ביתו, ומדינת ישראל היא קידוש ה'. גם כשלא כולם מתנהגים בכל השלמות, וגם כשיש קשיים, מדינת ישראל היא מדינת העם היהודי. יש קידוש ה' פרטי שאנשים מקיימים מצוות, אבל יש קידוש ה' כלל ישראלי, זו תקומת מדינת ישראל, שהעם היהודי חוזר לארץ ישראל. יש פגמים, יש דברים שעדיין צריכים תיקון, אבל הם לא יכולים להאפיל על הגודל הזה, על הזכות הזו שזכינו בדור הזה לחזור לארץ ישראל ולחזור להיות עם. זה עיקר ענייננו היום. היינו קהילות פרטיות שעבדו את ריבוננו של עולם ואנחנו חוזרים להיות עם. לאחד את כל חלקי העם זה מאוד קשה, השתלת איברים. העצמות מפוזרות צריך בעצם לאסוף אותן אחת אל אחת לקרום בשר ועור, השתלת עור זה כאב איום ונורא אבל מבריא.

כצ'ה נפצע במלחמת יום הכיפורים והיו צריכים לעשות לו השתלת עור בברך. באתי לבקר אותו, הוא סבל מכאבים איומים והגיע הרופא לבדוק אותו. אמר כצ'ה לרופא שזה כואב מאוד. ענה הרופא: אם כואב מאוד סימן שזה נקלט, אם זה לא כואב סימן שזה לא נקלט. טוב שזה כואב, אני מקווה שיכאב לך מאוד כי אם זה יכאב לך סימן שאתה מבריא. כך גם בהשתלת איברים, כך גם בהשתלת איברים של אומה. החיבורים האלה כואבים מאוד, כל אחד בא עם המנטליות

עם הדעות והמנהגים שלו, לחבר את הכול ביחד זה כואב מאוד, וצועקים מרוב כעס וכאב, אבל זה סימן שהאומה מבריא. מרן הרב אומר באורות שבזמן עקבתא דמשיחא מתרבה אהבת ישראל אבל היא מתכסה בקטגוריות, וזה הולך ומתאחה בפנים.

חיזוק בלימוד התורה בימי החנוכה

אז שמחת חנוכה שלנו בשנים האלה בארץ ישראל היא שמחה בריאה, לא רק תקווה, הנה אנחנו כבר רואים את התהליכים של הגאולה.

הימים האלה, הם ימים מאתגרים בשביל בני הישיבה. רוצים לעשות דברים חדשים, לצאת מהשגרה, ומצד שני להמשיך ללמוד כסדר. צריכים להתאמץ. עניינם של הימים האלה, לקחת את כל השמחה הזאת ולחבר אותה ללימוד. חשבתי בלבי, החשמונאים מסרו את הנפש כדי להציל את עם ישראל. אז בימים האלה אנחנו צריכים לעשות פעולות של מסירות נפש. בישיבה, צריכים מסירות נפש על התורה. קשה, אבל מתאמצים יותר מהרגיל, ומרוממים את הימים האלה למקסימום שאפשר, ימי חנוכה הם ימים שמביאים אותנו למהלך חדש. אחרי החנוכה אנחנו צריכים להיות בדרגה חדשה. לא להישאר במצב הקודם. זה עניינם של הימים האלה. חזק ונתחזק שיהיה לנו חנוכה מלא בהלל, הודאה ושמחה ונמשיך הלאה בכוחות מחודשים.

השיחה נמסרה בשנת התשפ"ב

לקבלת שיחה שבועית במייל או בווטסאפ,

שלחו הודעה לכתובת bogrim@yeshiva.org.il, או למספר 0547881227

ניתן לצפות בשיחה באתר ישיבה - www.yeshiva.org.il

השיחה השבועל ידית משודרת בשידור חי במוצאי שבת, כשעה לאחר צאת השבת

ניתן להאזין בשידור חי גם דרך חיוג לטלפון 02-6643149 שלוחה 11

